

ခိုင်ရွှေဝါမြိအခက် ကြွရက်ကယ်စော

စိုးလေးကြီး ရေး-

အခန်း (၁)

အချိန်မှာ ၁၉၃၇ ခုနှစ် ဖြစ်ပေသည်။

ရေနံပြေသပိတ်တပ်မတော်ကြီးရန်ကုန်မြို့တော်သို့ ချီတက်
သွားသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ပင် ပြည့်မြောက်ခဲ့သည်အချိန်
ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ရေနံပြေမြို့တော်၏ ဆရာ့ပျား ရွာစုလေးဝယ်၊ တစ်ဖ
တော်ကြီးနှင့် တပါတည်း ချီတက်သွားကြပြီဖြစ်သော အိမ်
ရှင်ယောက်ျားသားများ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမ
သားချည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ရကား ချောက်ငွေ ဤ မှ
ပေသည်။

ရွာပျားထိပ်တွင် အဆီးကျန် တဝပ်မှာ ခုဆောက်လုပ်ထား
သည့် တဲငယ်တလုံးအတွင်းဝယ်၊ တချက်-တချက် ငွေ ယမ်း
ထိုက်ခပ်လိုက်သည့် လေးလံ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လင်းကာ ချ
တလဲ ဖြင့် ညှိမ်းလှည့်မ်းဆဲ မီးထောင်အောက်တွင် ခံစားနေရ
သည့် ဝေဒနာကြောင့် မချိမဆံ့ ညှိမ်းညှူနေသည့် လူ့ဗဝင်

အေး အဘက်တချက်တွင် စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေ
သည့် အသက် ၁၅ နှစ်ခန့် မိန်းမတယောက်နှင့် အသက် ၁၇
နှစ်ခန့် မိန်းမပျိုလေးတယောက်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

“ကိုယ့်နားခင် ရှင်တော်တော်ဘဲ အခရခက်နေသလား-
မင်း” ထိုလူမမာမာ ဇနီးက ဘေးမှ စောင့်၍ ထိုင်ကြည့်ရင်း
ဂရုစာသက်စွာ ပေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အေးကယ်... ငါ့ရင်ထဲမှာ အလောင်ဆန် ဓန တာဘဲ
... ဘေးရယ်” လူမမာသည် လွန်စွာ အေးအင် ရုတ်လျှော့
သော လေသံဖြင့် ဖြေကြား၏။

“ဟုတ်မှာဘဲ နှင်းဥရယ်၊ သူ့ခမျာ အာမှမစားနိုင်တာ
မှ-ဂရုစိုက်ခြင်းပြီ ဒီတော့ အယ်မှာ နေသာ ထိုက်သာရှိပါမလဲ”

မိခင်လုပ်သူက အခင်လူမမာအား ဂရုစာသက်အယ်
အေးအပြောကြားနေသည်ကို မျက်ရည်ဝိုင်း၍ နားထောင်နေ
ပွားသည့် မိန်းမပျိုလေးမှာ အခင် လူမမာတလှည့် မိခင်အ
မာလှည့် ကြည့်ကာ မိမိတို့ဘဝကို စဉ်းစားမိကာ ကြောက်
စမ်းနည်းနေမိပေသည်။

သူမအတို ဝမ်းနည်းမည်ဆိုက ဝမ်းနည်းထိုက်ပေသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမအခင် ကျမှစဉ်က၊ ရိုးသား
ကြိုပန်းစွာ လယ်တူရွင်းငှားအဖြစ် တမိုးလောက်အပ်ပန်း
ခံ၍ လုပ်လိုက်ပါက၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ မလှာသော်လည်း

အတတ်တတ် အပြတ်ပြတ် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ယခုတော့မူ မိမိအခင်
အိပ်ယာထက် ဘုန်းဘုန်းလဲသည်နှင့် စားရမဲ့ အဝသို့ တပဟုတ်
ခြင်း ထောက်ခံရပေသည်။ အနံ့သို့ အတတ်တေးပြဿနာနှင့်
ရင်ဆိုင်ရခြင်းမှာလည်း မမျှတသော ဝင်ငွေဖြင့် လုပ်ရင်း ကိုင်
ရင်း စားရင်း ပြုသောက်ရင်း စုဆောင်းရန်ဟူ၍ ငွေပို ငွေလျှ
တပြားတချပ်မှ မကျန်ရှိပေ။ သူတို့၏ အိပ်ထောင်စုလေး၏
ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာမှာ အတတ်တေးနှင့် အိမ်ဟောင်ခိုးမ်း
ဖြစ်သည့် ကိုယ့်နားခင်အား ဆေးဝါး ကုသရန်ဖြစ်ပေသည်။
သို့ပါသော်လည်း ပြေးရန်လည်း မြေမရှိ၊ ပေးရန်လည်း ငွေ
မရှိ ဆိုသကဲ့သို့ ဆေးဝါးကုသရန် စားစွာ စားရန် ဆံ့နှင့်ငါးပီ
လေးမျှပင် မရှိရှာကြပေ။

“သွီးရယ် ညီအဖေကို ဆံ့ပြုတ်လေး ဖြစ်ဖြစ် တိုက်
အောင်ကုယ်”

သမီးဖြစ်လူက မီးပိုချောင်အက်သို့ ထထွက်သွားသည်ကို
မထားခင်သည် နောက်မှ လိုက်လာရင်း၊ လူမမာ မကြားဝေ
ရန်လေသံဖြင့် “သွီး- ဆံ့အိုးထဲမှာ ဆံ့လဲတဝေမှ မရှိတော့
ဘူး။ ငါ့အရိုးမို့တို့ဆီ သွားပြီး တခွက်လေးနက် ချေးကြည့်
အုံးပယ်” ဟု ပြောကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပေသည်။ အမှန်မှာ
မထားခင်သည် အရိုးမို့ ထံမှ ဆံ့တခွက်ချေးပည်ဟူ၍သာ ထွက်
ခွါလာရသော်လည်း အရိုးမို့ မှာ မုတ်ဆိုးမတယောက်မျှသာ
ဖြစ်ချေသည်။ အခန်း ၆ အရိုးပျံအားတဲရေ တွင် တွေ့ရသဖြင့်

“အရိုးမှ ဆံ့ခိုစေးရင် တခွက်လောက် ချေးပါအုံး ကို တွန်းခင်လဲ အိပ်ယာက မထနိုင်သေးဘူး အရိုးမှ” ဟု မထား ခင်သည် မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ချေးငှားလိုက်ပေသည်။

“အဲဒါမှ ဒုက္ခဘဲ ထားခင်ရယ်၊ ငါလဲ မနေထဲက ညှီးကို ဆံ့ခိုခွက်ပေးပြီး ကျန်တဲ့ဆံ့လေး ချက်စားလိုက်လို့ ကုန်ပါ ပြီကော”

အဖွားအို၏ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ညှီးတူးလိုက်သည် ပါး မပ် အဟောင်းသားနှင့် မထားခင်မှာ နားထောင်နေမိ၏။ သူမ မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ချေးမည်ဟု ချည်မှန်းထားခဲ့သည့် အရိုးမှ ပင် တော်ပြတ်ခြင်းဘေးဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရပါပြီကော။

အရိုးမှ ထံမှ မျှော်လင့်ချက်ကင်းခဲ့သဖြင့် မထားခင်သည် ရွာလည်ပိုင်းမှ ဝေရန်အလုပ်သမားကြီး ကိုနေဝင်တို့ အိမ်ဘက် သို့ လှည့်လာခဲ့ပြန်ရ၏။ အချေးအငှား လာအောက်ရသူ မထား ခင်မှာ တလေးများ ဝိုလီ၊ ဝိုက်နက်ဆံ့နှင့်အတူ ကိုနေဝင်၏ မယား ဒလု၏ ကြိမ်ဆံ့ကိုပါ ကြားနေရသဖြင့် ကမ္ဘာမီး လောင်ရသည့် အထည်း ဆံ့မီးဝင်စတောက်ခြင်းသဖြင့် ပြန် လှည့်ခဲ့ရပေသည်။ သူမအတို့ တခွက်မျှသောဆံ့ရရှိရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကား ကုန်ဆုံးခဲ့ပေပြီ။

ဆံ့-ထင်-ကျွန်း-သစ်နှင့် မြေထွက် သဘာဝ ပစ္စည်းများ ပြည့်ဝ ကုန်လုံသည် ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်မှာ မထားခင် ကဲ့သို့

သော လူတန်းစားများအတွက် ရယ်တွယ်ကောင်းသော မှုဖြင့် တခုကဲ့သို့ ပြစ်နေပေသည်။ နေထွက်မှု နေဝင်၊ နားနှင့် အကု ရှမ်းကာ ပင်ယန်းကြီးစွာဖြင့် လုပ်ကိုင် ရှာပေခဲ့ရသူ အလုပ် ကြမ်းသမားကြီး ကိုထွန်းခင်မှသူ၏အိမ်ထောင်အတွက် မယား ခိုသာ ရှာပေ ကျွေးမေးနိုင်ကဲ့၏။ ယခုကဲ့သို့ အိပ်ထက်တင် ဆူးမာကြီးတယောက်အဖြစ်ဖြင့် ဘုန်းဘုန်းလဲရသည့် အချိန် တွင်မူ စားစရာဟူ၍ ဆံ့တစေ့မျှပင် မရှိရှာတော့ပေ။ ချေး ငှားမည်သူ ကယ်တင်ရှင်ဟူ၍ ရွာထည်းတွင် မရှိသလောက် ရှားပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အများစု လူဦးရည် မှာ ဝေရန်ဝက်ပေ၊ မှီခိုနေကြသူများဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ ဝေရန် မြေသပိတ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သောအခါ သူတို့အားလုံးသည် ဝေရန်မြေသပိတ် ထပ်မံတော်သားများအဖြစ် ကူးပျောင်းလာ ရပေသည်။

နိုင်ငံရေးတရပ်အနေဖြင့် အောင်မြင်မှုဖြစ်သော် လည်း ဝင်းတို့၏ ဝမ်းရေးမှာမူ ကျဆုံးစနစ်ပေပြီ။ ဝေရန်မြေရှိ အလုပ် တမားများ၏ သားငယ် သမီးငယ်နှင့် အိမ်ထောင်သည် မိန်း မသားများ၏ တော်မှုတ် ဝိုယိုညှိုးတူးနေကြသည့် အသံသည် အဝီစိပွတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

ရွာတထက်ပျားမှ တဘက်ပျားသို့ စုထက်သည့်တိုင် ဆံ့ ချေးငှားမည်ကဲ့သို့ မျှော်လေတိုင်း ဝေးခဲ့သည့် မထားခင် ခြာမှာ အိမ်ဘက်သို့ တပ်ဆုတ်ရမလို ဖြစ်နေပေ၏ သို့ ပါ

သော်လည်း သူမတို့ အိမ်ထဲ လက်ချည်း သက်သက် ပြန်ရမည်ကို သေရပေသောကြောင့် လာခဲ့ပေသည်။ အဲဒါကတော့ တစ်ခုတည်း မရှိသော ခင်ပွန်းသည် ကိုယ့်အိမ်ထဲ ပြန်တက် ညီးညူသံသည် သူမ၏ရင်အား ကိုဝေတတ်ဖြစ်မိ၏။ ထို့ပြင် ဝေးနိုင် သောက်နိုင် အပျိုအရွယ်လေး နှင်းဥမှလည်း ထမင်းမဝေးရ၍ အဘယ်မျှ စာလေ့အောင်နေသောမည်ကို ငေးမိသေး၏။

ရွာစွန်းတောင်ပိုင်းသို့ ဧကန်လာခဲ့သော မထေးခင်၏ မချလှမ်းသည် ခန့်ညားသော အိမ်တစ်အောင်ရွှေ့သို့ ဧကန်သောအခါ တန်လွှားပေသည်။ သူမအနေဖြင့် နောက်ဆုံး မပျံ့လှင့်ချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် အိမ်စမ်းဖက်ကို မရဲတရဲ လှမ်းဝင်လာခဲ့ပေသည်။ ဝင်းခြံတံခါးမှာ အထွင်းမှ ပိတ်ထားသဖြင့် လှမ်း၍ ခေါ်သဖြင့် အထည်းမှ ကုလားလေးတယောက် လာဖွင့်ပေးပေသည်။

“ဟဲ့ - ကောင်လေး၊ အာမက်ရှိသလား”
“ရှိတယ် အမာ”

“ငါ သူနဲ့ တွေ့ခြင်တယ်” ဟု ပြောကာ ခြံခင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပေသည်။ သူမ ဧည့်ခမ်းထဲသို့ ဧကန်သောအခါ၊ အသားမချိတ်၍ ထောင်ထောင် နှာမင်းပျောင်း ကုလားတယောက် မဟုတ်ခမ်းမှ ထွက်လာ၏။

“အော်-အမကြီးပါလား၊ တာကီစွပါလဲ”

“အော်-အင်...ကိုစွရှိလို့ ပေါ့၊ အာမက်ရယ်။ မင်းအကို လဲတော်တော် မမာနေဘူး၊ အဲဒါ ခွဲပျားကို ငွေလေး ဘာလေး ချေးစမ်းပါအုံး၊ မင်းအကို အလုပ် ဝင်ဝင်ချင်း ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

မထေးခင်သည် မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် အခန့်သား ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အာမက်အား တောင်းပန်လိုက်၏။

“ကျနော် အမကြီးတို့ကို ကူညီခြင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အကိုင်တွေက မကောင်းဘူးဆိုတာ အမကြီးလဲ သိသား”

ရေနံမြေမှုတော်သို့ လှမုန်းသိသည့်အရွယ်မှ ဧကန်ကာ စေတိုးချခြင်းဖြင့် ကြီးပွားလာခဲ့သော ခေါ်တောပေါက် အာမက်သည် မြန်မာရည်လည်စွာ ဆင်ရှေ့ရန်ရှောင် ညှင်းလိုက်ပေသည်။

“အေးပါဟယ်-အာမက်ရယ်၊ ငါလဲသိပါတယ်၊ ခက်တာက မင်းအကိုကြောင့်ပါဟယ်၊ များများလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆဲတိုး ဆဲတိုးလေလောက်ပါဘဲ”

“ခက်တယ်-အမကြီး အခု သပိတ်မှောက်လို့ ကျနော် ငွေနှစ်ထောင်လောက် ဆုံးနေတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ အရင်က ကျွန်တော်ညှင်းဘူးလို့ လား”

ခပ်သည်း၊ ယခုမှ ခက်သည်၊ မထူးခင်အဖို့ လဲ၍သာ
သေလိုက်ခြင်း၊ တဘက်တွင် စီးပွားပျက်ကပ်သော်၊ အခြား
တဘက်တွင် လူမမာလင်သား၊ ထာဝန်ကဲ့သို့ ဆံ့ဘိုးလီး
သောက်ကိုပင် ရွာပေရပည့်နည်း၊ ယောက်ျားသားဖြစ်ခဲ့ပါမှ
အားနဲ့သော မိန်းမသား၊

“အာမက်ရယ်၊ အမကိုတော့ နီတခါ ကြည့်ပါဗျားဟယ်”
ဟု မျက်ရည်ဝိုင်း၍ ပြောရွာပေသည်။ အာမက်သည် ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။ ညွှန်ခမ်းဟင်းဝယ် ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန်
ရွောက်နေ၏။

“ကျွန်တော် မတတ်နိုင်လို့ပါ အမကြီးရယ်”

မထူးခင်အဘို့ကား မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးခဲ့ပေပြီ။ စိတ်
ပျက်စွာဖြင့် ထိုင်ခိုင်းနေသော မထူးခင်သည် စိမ်းပြန်ကော့
မည်ဟု ထလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ခမ်းစီးအားမ၍ ထွက်လာ
သော မုတ်ဆိတ် ပလပူဖြင့် ခေါ်တော ကုလား ထွက်လာသည်
ကို တချက်မျှ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုကုလားမှာ အသက် ၄၀ ခန့်
ရှိ၍ အာမက်ကဲ့သို့ပင် မျက်နှာလည်းဆင်၍ ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းဖြစ်၏။ ထိုကုလားကပင် အာမက်အား ရင်းတို့
သာသာစကားဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်ကို ဝေတ္တမျှ နား
ထောင်ပြီး “အကြီးခန့်နေထူး” ဟု လှမ်း၍ ဟန်တားလိုက်သ
ဖြင့် မထူးခင်မှာ ပြန်၍ ထိုင်ရပေသည်။

“ခါ ကျွန်တော့ ဦးလေးတဲ့-အမကြီး၊ သူမနေကမှ ဘာ
အထောက်အထား၊ ဖာခါ သူကပြောတယ်”

“အာပြောသလဲ၊ အာမက်ရယ်”

“အမကြီးကို ပြောရမှာ ခပ်ထယ်-အမကြီး၊ ခါပေပဲ
တော့ ဦးလေးက အမကြီးကို အင်မတန် သနားလို့ ပြော
နေတယ်”

“အာများလဲကွယ်-အာမက်ရယ် ပြောခမ်းပါဗျား”

အာမက်သည် တချက်မျှ တော့ပသွားပြီး ဆက်၍ -

“အောင်ပြောတာ စိတ်မဆိုးရင်တော့ ကျွန်တော် ပြောပါ
အောင်နားပါပီး ကျနော်ပြောတာကို၊ ကျနော်ရယ်၊ ဦးလေး
အမကြီးရယ်၊ ဒီသုံးယောက်တဲ့ သိစေခြင်းတယ်။
အာကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ရမည့် အကြောင်းအခင်း ရှိနေသည့်
အခင်းဟူ၍ သိရှိလာသော မထူးခင်သည် မျက်လုံးပြုံးရ
ခြင်း၊

“ဘယ်လို အကြောင်းအခင်းများလဲကွယ်”

မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စက အစိုးရပင်းတေး ပကင်းတဲ့ဟာများ
တော့

အာမက်သည် ရိုးသားလှသော မထူးခင်အား ကြည့်၍
အာမက် ပက်-ပက် ရည်သွမ်းလိုက်ရင်း ကျနော်ပြောတာ
အထောက်အထား မှ ကြူးလွန်ဘို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ-အမကြီး စိတ်

မဆိုးနဲ့ နေနဲ့ ကျနေတဲ့ ဦးလေးကတော့...ဟဲ ဟဲ၊ အမကြီးကို မြစ်မြစ်ချင်း ပျက်စေ ကျလို့ ပြောပေးပါတဲ့”

မထားခင်သည် အာမက်ပြောစကား ကြားလိုက်ရလည်မှာ ဝေဒခေါင်ခေါင် လျှပ်လက်၍ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည်ဟု ထင်မိပေ၏။ သူ့ပတ်ကိုယ်လုံးမှာ ဝေါသဖြင့် တုန်လှုပ်နေသွား၏။

“ဘာ ဘာ ပြောတယ်၊ အာမက်၊ နှင်-နှင် သိတယ် မဟုတ်လား ငါဟာ လင်နဲ့ သားနဲ့ ဆိုတာ မထားခင်မှာ ဝေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ရနံ့တွေ မိ၏။

“အမကြီးကို စိတ်မဆိုးဘဲ ကျွန်တော် အထွေထွေ တောင်းပန်ထားတယ်။ ဝါ-အမကြီး ဝမ်းစားဘို့ပါ။ အခု အကိုမပာ သွားဆိုလို့ ကျနော်က ကြားက ပင်ပြောမိတာ၊ အခု ကိုစွဲက၊ အမကြီးသာ ဦးလေးပြောသလို နားထောင်ပယ်ဆိုရင်၊ အမကြီးရဲ့ အိမ်ထောင် ကောင်းစားဘို့လေ၊ အကို့ ကို ဆေးကုဘို့ ငွေရပယ်၊ အမကြီးဟာ အိမ်ထောင်သယ်၊ မိခင်ဟာ ယောက်ဘဲ၊ ဦးလေးပြေးတာ နားထောင်လို့တော့ ဘာမှ နှစ်သက်ဘို့ မရှိဘူး၊ ဝါကြောင့် ကျနော်ပြောတာ လူသိခံဘို့ မလိုဘူးလို့။”

သွက်လက်ငွာ မြန်မာစကားဖြင့် တတုတ်တုတ်ပြောနေစွာပသာ အာမက်၏ စကားပျားကို မထားခင်သည် နားထောင်နေမိ၏။ သို့နားထောင်ရင်း မျက်ရည်ပျားကလည်း တ

ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းနေပေသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ယခုကဲ့သို့ အပြောခံရခြင်းသည်၊ အလွန်စိတ်ထိခိုက်မိ၏။ လူသိရှင်ကြား မော်ကားမှုအား တိုင်ကြားပါက မိမိသာ အစော်ကားခံရသဖြင့် အရှက်ကွဲရပေမည်၊ ထို့ပြင် အိမ်ယာ အထက်တွင် ငတ်ပြတ်နေသော လူမပာသယ် လင်သား၊ မိမိဘို့၏ အထွေထွေအား လွတ်ကင်း လွတ်မြောက်ရန်မှာ အခြားသော နည်းဖြင့် “ရွှေပြည်တော်-ဓမ္မာရလေတိုင်းစေ” သာ ဖြစ်ပေ၏။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ စိတ်ကို ပိုမို ထိခိုက်စေသည်မှာ သူမ၏ ချစ်လင် ကိုထွန်းခင်အတွက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ လူလား မြောက်၍ အရွယ်ရောက်ကာ၊ မိမိနှင့် ပုဆိုးတန်းတင် ကြကိုင်လင်ယားက ဖြစ် ပေါင်းသင်းလာသည့် အချိန်မှ ယခုတိုင် ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးမွေးလာသော ကျေးဇူးရှင် လင်သား၊ ဤလို သစ္စာရှိ ချစ်လင်အား မမာကျန်းသော အချိန်တွင် အသက်ဆုံးရှုံးခံစေရမည်မှာ သူမအဘို့ တာဝန်မကင်းမား၊ သို့ဖြစ်၍ ထူးမအဘို့ အာမက်ပြောသလို လို၏ နာရမည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ၏။

လူရည်ခပ် ပါးနပ်လှသော အာမက်သည် မိမိ၏ ပစ်ကွင်းသို့ မထားခင်တယောက်၊ ယိမ်းယိုင်ဝင်ရှားလာမည့် အရိပ်အထောက်အကူရှိလျှင်ပင် “အမကြီးကို ကျွန်တော်ခင်လို့ ပြောနေတယ် ဆိုတာ ရုံစမ်းပါ။ အခုကိစ္စကို ဘယ်သူမှ သိဘို့ မလိုပါဘူး၊ နောက်ပြီး အမကြီးက အပျိုအရွယ်လေးလဲ မဟုတ်

ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဦးလေးအလိုကို လိုက်ပေးလိုက်ယုံနဲ့ အကြီးအိမ်ထောင်ရေးဟာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

မထားခင်အဘို့ အခြားရိုးသားသောနည်းဖြင့် လိုသော လောကုတ္တရာနှင့် အဘားအစာအား ရရှိရန်မှာ ပျော်လင့်ချက်မရှိတော့ပေ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်အား အညစ်အဆွန်း ခံလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိချစ်လင်၏ အဆက်အား ကယ်တင်နိုင်ပေမည်။ သူမ ယခုကဲ့သို့ ဝိုင်နေခြင်းသည် မိမိ၏ ဆင်လိုက်သော အကွက်ထဲသို့ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ကြီး ပိနေပြီးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သော အာမက်သည် သူ၏ ဦးလေးအား မျက်ခေ့မှတ်ပြုကာ ကဲ အမကြီး အချိန်ကုန်လို့ အကို အတွက် စိတ်မချရဖြစ်နေမယ် ဦးလေးနဲ့ အိမ်ထဲဝေလေးလိုက်သွားလိုက်နေ” အာမက်သည် ပြောပြော ဆီဆို အိမ်ပေါ်မှ ခြံထဲသို့ ရှောင်ရှောင်ဆင်းသွား၏။ အာမက်ခြံထဲဆင်းသွားသည်နှင့် သူ၏ ဦးလေးသည် မထားခင်ထိုင်နေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ။

“ချိတ်မချိုးပါနဲ့၊ ချနေခင် ခင်ဗျားကို ထနားတယ်၊ ခင်တယ်၊ ဟု ပြောကာ မထားခင်၏ လက်ခမောင်းအား ဆွတ်ကိုင်ကာ ဆွဲဆွဲလိုက်၏။ မထားခင်သည် ရုက်ခြင်း၊ ဝေါင်ထွက်ခြင်းနှင့် ယူကြီးမရ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် မျက်နှာ လင်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ရှက်ကာ ဝိုင်ကြွေးမိ၏။ ဝိုင်ကြွေးရင်းဖြင့် သူသည် ဝေါင်တော့ကုလားကြီး၏ ဝေါင်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါ

ရ၏။ လက်ပဝါးဖြင့် အုပ်၍ ဝိုင်ကြွေးနေသဖြင့်သာ သူမအား အဘယ်သို့ ဝေါင်ဆောင်လာသည်ကို မပြင်မဆီရသော်လည်း သူမအား ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်မှပင် လက်ကိုပယ်၍ ကြည့်ရှုမိ၏။ ခန့်ညားခိုင်ခန့်လှသည့် ကုလားနှင့် တောင်ဆုပ်မျှ တူပေသော မှုယာ အခင်းအကျင်းပျော့ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရပေသည်။

သူမ၏ တကိုယ်လုံးမှာ နတ်ဝင်သူပမာ တုန်လှုပ်နေ၍ အသိစိတ်မှာလည်း အိမ်မက်ထည်း လမ်းလျှောက်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မချီဘင်ကဲ ပြစ်လွန်းသဖြင့် မထားခင်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် ဖာစောင်လဲကာ မျက်နှာအဖျေ၍ ဝိုင်ကြွေးပြန်တော့သည်။ ဧတန်ကြာ ဝိုင်ကြွေးပြီး၍ ရှက်နေပေ၍ သူမ၏ ဂုတ်ပေါ်တွင် ယားကြိုကြိုရှိသည့်နှင့် မျက်နှာမော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ သူမ၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်အား မိုးကြိုးပင်ခင် ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ များစွာ တုန်လှုပ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမတစ်ဆောင်းလုံးနေသည့်ကုတင်ဘေးတွင် အဝတ်ဟူ၍ ဘလားထွဲဖြင့် ပားမားကြိုးလုပ်ကာ၊ သူမ၏ ဂုတ်အဝေး နှမ်းချန် ငုံ့နေသော ကုလားကြီးအား တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူမအား အလွန်တုန်လှုပ်သော အရာမှာ သူမ၏ မျက်နှာနှင့် နီးကပ်နေသည့် တောင်တင်လှသော ပေါင်ဂွဆုံးရှိ အမေးပလယု ကလည်မှ ဝေါင်ဝေါင်နှင့် အစွမ်းကုန် တောင်လျက် ရှိနေသော မြင်း၏တန်ဆာပမာ ကြီး

မားတုပ်ခိုင်ရှည်လျှားလှသော လီးချောင်းကြီးသာ ဖြစ်ပေ
 တည်။ သူမအဘို့ထုတ် ကိုထွန်းခင်နှင့် အကြင်လင်မယား
 အပြစ် ပေါင်းသင်းကာ ဆမ်း နှင်းဥလေးကိုသာ မွေးဖွား၍
 အပျိုအရွယ် ရောက်လာခဲ့သည့်တိုင်၊ ကိုထွန်းခင်၏ တံဆာ
 ခေါ် လီးအား ဆေးထိချေချော တခါမှ မကြည့်ခဲ့မိပေးရှက်
 ကြောက်ခြင်းကြောင့် အကြင်လင်မယားအဖြစ် တော် ပေါင်း
 သင်းသည့်နေ့မှ ယနေ့တိုင်၊ ညလှဲလင်မယားအတူ အိပ်ချိန်တွင်
 မီးခွက်မှတ်၍ အိပ်လေ့ ရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မိမိလင်သားကို
 ထွန်းခင်က အပေါ်မှနေ၍ မိမိအခေါင်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ခြင်း၊
 ညှောင်ခြင်းကိုခံကာ မိမိပါ ကိစ္စပြီးစီးခဲ့သည်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။
 ယခုကဲ့သို့ နှုတ်တော့ ရူးတော့ ကြီးမားတုပ်ခိုင်သွားကြိုက်လှ
 သည့် ပေါ်ကြီးအား တော့ ရှိလိုက်ရသော မထားခင်သည် ဤ
 မျှကြီးမားလှသည့် လီးချောင်းကြီးသည် မိမိ၏ ပေါင်ရင်း
 ဝှံ့သံ့ရှိ စေ့ကဲခေါင်းလေးအား အဘယ်ကဲ့သို့ ဝင်နိုင်မည်
 နည်းဟု အတော့ငှာမိ၏။ သူမ၏ အတော့တွင် မှောင်ထိ
 တွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ချင်ခဲ၊ လှိုင်းခဲ၊ ညှောင်ခဲသည့် မိမိ၏
 လင်တော်မောင် ကိုထွန်းခင်၏ ပေထက် ကလားကြီး၏ လီး
 ချောင်းကြီးမှာ နှစ်ဆမျှ ပို၍ ကြီးမားရှည်လျှားသည် ဟူ၍-
 သိခဲ့ပါမူ အိပ်ထည်းမှ ထွက်ပြေးမည်လော မပြောထတ်ပေ။

ကိုယ်လီးထံဖြင့် မတ်မတ်ရင်ကာ - ခင်ခိုင်ခိုင် မိမိအား
 ကြည့်နေသည့် မထားခင်၏ အနားသို့ ပိုမို တိုးကင်လာကာ-

ကလားကြီးသည် ပေ့ မက်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့ သူမအား ဟုန်း၊
 လှဲလိုက်၏။ မထားခင်တယောက် ကုတင်ပေါ် ပက်လက်လှဲ
 ခြံ လဲသွားသည်နှင့် ကလားကြီးသည် သူမ၏ ထင်စား၊
 အောက်မှ ငွေ့၍ လှန်လိုက်၏။ မထားခင်သည် ရုတ်တရက်မို့
 “အို” ဟူ၍ ထမိကိုပြန်ပုံးရန် ကြိုးစားရှာသေး၏။ သို့သော်
 သူမက နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ သူမ၏ ထမိမှာ ရင်ပေါ်သို့
 ရောက်ကာ ပြောစုံတန်း ပြုပေးသော ပေါင်တုင်းသားများ
 မှာ နှစ်လှိပွယ်ထု တုပ်တုပ် ခဲခဲနှင့် ပေါင်ဂွသုံးဖလည် ဗဟို
 ထွင်မှု အမွှေးပုံးအုပ်ကာ ပေါင်းကြနေသော ဇောက်ပုတ်မှာ
 ထပေါ်မှ စီး၍ နိုးကပ်စွာ ငုံ့ကြည့်နေသည့် ကလားအား
 သွာ ရသဲ ကျေးဇူးပြားကျေဇော် ခေါ်တော့ကလား ဖြစ်ရ
 သည့်အပြင်၊ ပြင်တော့ နေရသည့် မုန့်ပေါင်းပမာ ပေါင်းကြ
 နေသည့် ဇောက်ခဲမှာ မက်မောထေ ပြင်ရကား။ ကလား၏
 ပျက်နာမှာ မထားခင်၏ ပေါင်ဂွသုံးသို့ တပထက် ထစန်းကပ်
 လာကာ၊ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ မုတ်ဆိတ်ပွေးများသည်-
 မထားခင်၏ ရောက်မှု များဖြင့် ရောထွေးသွားကာ တက်ကြွ
 လာသောကာမထရိုန့်ကြောင့် တအပ်အပ်တုန်နေသော နှုတ်
 စမ်းမဲကြီးသည် ပေါင်စေ့ထားသဖြင့် အကွဲထုငေးမျှသာ
 ပေါ်နေသော သူမ၏ ဇောက်ပတ်ကြားလေးပေါ်တွင် ဂဗဟ
 ဘက်မိသား ဖြစ်သွား၏။ မထားခင်အဘို့ ဤကဲ့သို့ ကိုထွန်းခင်
 က မည်သည့်အခါကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးသဖြင့် ယောင်ယပ်ကာ

ပျော်လှူ လွတ်ခနဲ ထွက်ပျား၍ ကုလားကြို၏ ပျော်နာ
 ပျော်ပစ်ပစ်၏ သို့သော် တဏှာ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေသည့်
 ကုလားသည် မထားခင်၏ ပေါင်းနှစ်လုံးအား ဆွဲယူလိုက်
 ကာ အာဟာရသျက်သို့ ဆွဲဟလိုက်၏ ပြုပြုလန်ကာ အတွင်း
 အား နိနီ-ရဲရဲဖြင့် ပွင့်အားနေသော မထားခင်၏ စောက်ဖုတ်
 အား မျက်နှာအပ်၍ အကွဲကြားအတွင်းသို့ လျှာစောင်းထိုး
 တော့၏ အစထက်တစ လျှာဖြင့် လျက်သည်မှာ ကြမ်းလာ၏။
 အချက် အချက် ပွင့်အားနေသော အခေါင်း အတွင်းသို့ပင်
 လျှာများထိုးထွင်း ကလိပေးနေ၏။ တခါတရံ မားကြော၍
 ထောင်နေသော ရသားပုခေါ်စောက်အစုလေးအား စုတ်၍
 ပေးလေ၏။

လက်သားအပေါ် သစ္စာရှိလှသော မထားခင်သည် တနာ
 ကြီးလှသည့် ခေါ်တောကုလား ၏ လျှာများအက်ကို တံ့
 ခိုင်ခံ့စွမ်းမရှိတော့ပေ။

သုမ၏ လျှာ ခုန်စွာ ငုတ်လျှာ နေသော တနာထုဂစိတ်
 များပာ ယခုကဲ့သို့ လွတ်လွတ် ဂမ်လပ် အနီးအဆွဲ ခံလိုက်
 မှသဖြင့် ခိရေပမာ အရိပ်ရိပ် တက်လာပေပြီ။ ကိုဆွန်းခင်
 ထံသို့ ယခုကဲ့သို့ ခေါ်တောကုလား ပြုသကဲ့သို့ ပြုရမည်မှာ
 အားကဲ့သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဦးလက်ဆာခေါ် သောက်ပတ်မှာ ကလွန်ညစ်ပတ်သည့်
 အရာဟူ၍ အများစု နားလည်ထားကြကုန် လက်နှင့် ဆေးသေ
 ချာချာ ကိုင်ရမည်ကိုပင် ခွဲခြားကြ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုဆွန်းခင်သည် မထားခင်အား ပါးနပ်၊
 ခြင်းမှလွဲ၍ အပေါ်မှတက်ကာ ညောင့်ခြင်းကိုသာ ပြုခဲ့၏။

ကြားတော့လည်း မထားခင်သည် ကုလား၏ လျှာများ၊
 အထိုးအဆွဲတွင် သာယာရစ်မှူး လာခဲ့ရပေသည်။ ဤကဲ့သို့
 သာယာရစ်မှူးလာသည်ဆိုလျှင်ပင် သုမ၏ စောက်ခေါင်းအ
 တွင်းမှ တနာရေကြည်တို့သည် တစ်စိတ်စိတ်စားလာပေ၏။

သုမ၏ တနာရေကြည်၏ အရသာကို ခံမိသော ကုလား
 သည် သုမ၏ တင်ပါးဆုံကား၊ ကုတင်ဆောင်းဟုင် အမေ
 အနာတင်၍ ချေများကိုကား၍ မကား ထူ၏ ပုခုံးပေါ်သို့
 တင်လိုက်၏။

ထိုအခါအထားမှာ သုမ၏ ပေါင်ဝှံ့ဆုံတွင် ပုန်းတောင်း
 နေသော စောက်ဖုတ်အား အစွမ်းကုန် ပေါ်လွင်စေရုံသာ ပ
 က။ မစောက်ခေါင်းအတုန်းသား ရဲရဲကိုပင် အစွမ်းကုန် ဟပေ
 နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေစေ၏။

အခါအထားမှန်ကာပြုပြုလန်နေသော နိတာတာစောက်
 ဖုတ်အား အသေအချာ ကားရပါရကြည့်ပြီးသော် ကုလား
 ပည်။ သူ၏ သံမဏီခေ့၍ ကြီးကဲ့သို့ ပတ်ပတ်ထောင်ကာ တ
 ဝတ်သတ် ထောင်နေသော လီးကြီးကို လက်ဖြင့် အသေ အ

ရှာ ဆုတ်ကိုင်ကာ၊ အရည်ကြည်ဖြင့် စွတ်စိုကာ ဖိပ်ဂလံနေ
သော ခပ်တုတ်ကြီးကို အသေအချာ ချိန်၍ ပြဿာနေသော
မထားခင်၏ အခေါင်းဝတွင် စော့ပေးလိုက်၏။

ပုဇွန်နေသော ကုလား၊ ခပ်ကြီး၏ အသိအခက် ခံလိုက်ရ
သော မထားခင်သည် တုန်သွား၏။

ကြာမြင့်စွာ အချိန်ဆုံသာ လျှင် မဖြစ်သဖြင့် ကုလားသည်
သူမ၏ ဖေါင်နှစ်လုံးကို မိမိရရ ပုခုံးပေါ်တွင် ထမ်း၍ သူမ၏
ဘေးတဘက်အချက်မှ လက်လျှို့ကာ သူမ၏ ပုခုံးနှစ်ဘက်
ပျံ့အေးရ ပါးရ ဆုတ်ကိုင်ကာ၊ တင်ပါးကို အားယူကာ
နေမက်နေည်းပေးချုတ်၍ အချိန် ခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဓမ္မသို့
သောက်၍ သွင်းလိုက်သည်တည်း-

“အမလေး၊ အပေရဲ့... သေပါပြီ” ဟူသော မထားခင်
၏ အသံ စူးဝါးဝါးကြားမှ-

“ဖေါက် ပျစ် ပွယ်” ဟူသော အသံနှင့်အတူ မြင်း၊
ကြီးမျှ ကြီးမားလှသော ကုလားကြီး၏ ခပ်ပြဲကြီးမှာ သူမ၏
နံ့သာစား အစွမ်းသားလေးများကို ဖောက်ထွင်းသော။

တချိန်က ကိုထွန်းခင်၏ ဆုတ်ရည်ကို ထိမ်းသိမ်း၍ နှင်းဥ
ဆိုလှည့်ကလေး ပေါက်ပွားပေးခဲ့သည့် သားဗိတ်အတွင်းသို့
စုတ်စုတ်ဝင်သွားပေပြီ။

မထားခင်သည် ကုလား၏ လီးဒဏ်အား ဖျိးဆန် ခံလိုက်

ရသဖြင့် သူမ၏ မါးပြင်ပေါ်ဝယ် မျက်ရည်များ လိပ်၍ ဆင်း
လာခဲ့၏။

သူမ စောက်နှောင်းတလျှောက်လုံးမှာ သူ၏ လီးချောင်း၊
ကြီးဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေသည့်အပြင် သူမ၏ ရင်ခေါင်း၊ ဓမ္မဗိုင်း
ပင် ပြည့်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ဓာတ်ခိုက်အောင် နာသွားကြောင်း သိရသော ကုလား
သည် ခနတာမျှ သူ၏ပေအား အတုင်းတုင်း ဝိမ်ထား၍ တ
ခြည်းပြည်း ပြုန်၍ ဆွဲချုတ်လိုက်၏။

မထားခင်သည် နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို သူမ၏ အခေါင်း၊
တုင်းပုံ ပြန်လည် ခံစားနေရသဖြင့်-

“ဟဲ့-မခက်လို့ ကုလားရဲ့ ငါတော့ သေတော့မယ်”

ဟု အော်ဟစ် ကြိမ်ဆဲမိ၏။ မထားခင်အား ဝကြီးစား၊
မါတသောက်ကဲ့သို့ အဆင်ထက်နေသည့် ကုလားသည် မိမိ
အား ဆဲသည်ကို ဝေါသဖြစ်သာသဖြင့် မည်သို့မျှ မြန်မစပြော
တော့ဘဲ၊ ကြပ်ကြပ် တီးတီး ဆုတ်ကိုင်ထားသကဲ့သို့ အထဲ
ဝင်နေသော သူ၏ လီးစား ပြန်၍ ဖြစ်ရင်အထိ ဆွဲနှုတ်ကာ၊
အချိန် ခပ်ပြင်းပြင်း ပြုန်၍ ဆောင့်လို ထည့်လိုက်၏။

“အမလေး၊ အပေရဲ့ သေပါပြီတော့... ဟီး-ဟီး”

မိမိအခေါင်းအတွင်းသို့ အချိန်ပြင် စွာဝင်ထောက်လာသော
လီးကြီး၏ ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြန်သဖြင့် မထားခင်သည် ပေးသံ
ပါအောင် အော်မိပြန်၏။

ထိုအချက်မှ အစပြု၍ ကုလားသည် သူမအား မညာ
သာ ညှောင့်တော့၏။

မြဲမြဲလန်နေသော သူမ၏ အတွင်းသား နိဟာရဲလေးမှာ
ဝစ်မြဲကြီး အတွင်းသို့ ဝင်လျင်အတွင်းသို့ ပြတ်သိပ် ရသွားမြဲ
၍ ဆဲလုတ်လျင် အာပြဲကာ ဒစ်နှင့်အတူ ကြွ၍ ဆူဟဟ
ပြန်လာ၏။

တစ်ထက် တစ် ကုလားသည် အဆောင် အထိုးကြမ်းလာ
သန့်နှင့် အတူ မထားခင်၏ ကြိမ်းပောင်းဆဲဆိုသံများ တ
ပြည်ပြည်၊ ပျောက်လာတော့သည်။

သူမ အံ့သြသိသည်မှာ ကိုယ့်နှိုးခင်သည် သူမအား လိုးခဲ့သ
ူ့တွင် သူမအပျို ဝစ်အဝမြင့် ကဝပဌပ ခံရသည့် ညတု ကသာ
သံ၍ ကြပ်ကြပ် တံးတံး ပြည့်ပြည့် ဝဝ ခံရ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်ဝမှုပရိခဲ နှင်းဥလေး
အား မွေးဖွား ပြီးသည့် နောက်တွင် ကိုထွန်းခင်နှင့်ကာ ကာ
မဂ ဖင်ရက်ရသည်မှာ သာ၍ပင် စီးစီး လုံးလုံးမရှိတော့ပေ။

အမှန်မှာ ကလေး မွေးထုတ်လိုက်ချသဖြင့် အတွင်းသား
များ ရော့ရဲ လာသဖြင့် ဝောက်ခေါင်းမှာ ကျယ်လာ၏။

လူမရဲ ဝောက်ခေါင်း ကျယ်လာသကဲ့သို့ ကိုထွန်းခင်၏
ပီးမှာ ပီမကြံ လာ။

ထိုကဲ့သို့ မကြီးလာရုံမက၊ ကျမှားရေးမှ တငှက်က ထိ

ပိုက်လာသဖြင့် သူမအား မဆောင့်နှိုင်း၊ မညှောင့်နှိုင်းပေလို့ နိုင်
သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပုံ ပြီး။

ကိုထွန်းခင်သည် ကျမှားရေးကြောင့် ကာမထုဂစိတ်များ
ပျက်လျော့ နေပေသော်လည်း ကျမှားရေးပြည့်ဝ၍ အသက်ငယ်
သေးသော မထားခင်အဘို့ လင်သား မဟုတ်မကွမ်းရှိနေသဖြင့်
ငိတ်လက်မကောင်းဖြစ်ကာ သူမ၏ တနှာငိတ်မှာ မခံပြား
ပုံးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ယခုကဲ့သို့ ခေတောလုလားရဲ့ အပြုထုစု အနှိအဆွ
တွင် အစွမ်းကုန် စိတ်တက်ကြွလာကာ ပြည့်ပြည့်ဝေ၊ စီးစီး
လုံးလုံး၊ ကြမ်းကြမ်း ဘမ်းတမ်း အဆောင်၊ အထိုး အညှောင်
လိုကို လီးကြီးကြီးနှင့် ခံနေရသည်ပို့ သူမအဘို့ လောကကြီး
ကို မေ့အေးပတော့သည်။

ကုတင်ခန်းတွင် တင်ပါးထား၍ ပေါင်နှစ်ယုံးကို ပုခုံး
မက်တွင် လျှို ထမ်းကာ သူမရဲ့ ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို မိမိချရထုတ်
ကိုင်ကာ၊ စက်သေနတ်ပစ်သကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ညှောင့်နေ
သော ကုလားသည်၊ အောက်မှခံနေသူ မထားခင်က တစ်
တစ် ကော့၍ ကော့၍ ပေးလာသဖြင့် -

“ဖျစ် ပွတ် ပတ်၊ ဖျစ်-ပွတ်-ပတ်”

ကူသော အသံများ ပုံးလွမ်းသွားသည်အထိ ခပ်ဆွက်ဆွက်
ကြီး ညှောင့်လိုးရင်း သူတို့နှစ်ဦး ပြိုင်တူ ကာမ ထွန်းပိတ်

ကလေးတို့အထိပ်သို့ ခုထုတ်ကာ အရေများ အသီးသီး ပန်းထွက် ကုန်၏။

တခဏမျှ နှစ်ဦးသား ဝမ်းနေကာ၊ ကလေးကြီး သညာလီး ချောင်းကြီးအား တဖြည်းဖြည်း ဆွဲနှုတ်လိုက်သော 'ပွတ်' ဟူသော အသံနှင့်အတူ အရေများဖြင့် ရွဲကာ မိမိပြောင်နေ သော ပေကြီးမှာ တရမ်းရမ်းနှင့် ထွက်လာသည်။

မထားခင်သည် အချိန်အနည်းငယ်မျှ ကတင်ပေါ်တွင် ဝင်နေပြီး၊ ထမ်းကို သင်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ကာ အိမ်ပွေ့ ပြန်သွားသို့ သွားလာ၏။ သူမနှင့် သူ၏ ဦးလေးကလေးကြီးတို့ နှစ်ပါး သွားပေးကြပုံ အလုံးစုံကို အစအဆုံး ချောင်းကြီးဖြင့် ကလေး တို့ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်နေသော အာမက်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံပုံ ဖုံးမနေသဖြင့် မထားခင် မျက်နှာပူမိ၏။

“ရေအပကြီး-ကုန်နေတဲ့ ပတိအတိုင်း-အပကြီးကို ကုန် ထာ”

အာမက်ပေးသော ငွေအထပ်အား မထားခင်သည် လှမ်း ယူရမ်း ရည်တက်ကြည့်ရာ သေးသယ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုထွန်း ဝင်ကို မြူရရန် လုံးလောက်သဖြင့် ဝမ်းသာမိ၏။

ငွေရရှိသဖြင့် သူမသည် အာမက်အား နှုတ်ဆက်ကာ အိမ် လို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အခန်း (၃)

အာမက်၏ ဦးလေးအား ပျော်တော်ဆက်၍ ရရှိခဲ့သော ငွေများအယ်မှာ တလပင် မသုံးလိုက်ရပေ။

ကိုထွန်းဝင်၏ ဖျော့ဖျော့မှာ အိမ်ပေါ် အဆုတ်နားထုကာ နေရာယူ၍ လုံးဝ ပျောက်ကင်းပသွား။ သက်သာရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

မထားခင်တို့၏ အိမ်ထောင်တွင် ဦးစီးအားကိုးရာ ကိုထွန်း ဝင်သာဖြစ်၏။

မခွဲကဲ့သို့ ကိုထွန်း ဝင်တစ်ယောက် အိပ်ယာထက် သုံးခု သုံး နေရာ အချိန် တူညီစွာ မှားကိုးရာမဲ ဖြစ်လာ၏။

ဖိုဖို သို့အစိုးဖြင်းတော့၊ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ပျက်ကပ်နှင့် ရှေးပြုသပိတ် အနေနှင့်ပထမဆုံး ဝိုင်းကွဲ၍ နှိပ်ကော်နေ ပေ၏။

လက် ရှက်စာရင်းပိတ်အပြန် သုံးမူးသောငွေကို လက်တွင် တွင် ရှိမိမိနှင့် နေသော မထားခင်၊ ယနေ့စားရန်ကို ကြိုသုံးမူး သော အသပြောပေပြင် ခြေရှင်းနိုင်သော်လည်း မျက်နှာ စား ရှိ အာမက် မှီ ကြပ်ပန်ရမည်နည်း။

စာစု ရာဇသင်္ဂဟသို့ ဆိုသကဲ့သို့ အားမက်တို့သည် သူ့အား
ပူဇော်လည်း အစသက်စာစု မိမိဘဝကို နှစ်မွန်းပေညီ အလွန်မြတ်
၏။

“ပုတ်လျှင်ပေါ်-ဟုတ်လျှင် ကြွယ်” ဟူသကဲ့သို့ မိမိ၏
လျှို့ဝှက်ထားသော ကိစ္စသော တနေ့ ချမ်းပေါ် ဝေပေါ် ခဲ့
ပါက၊ မိမိတယောက်လာမဟုတ်၊ သို့ ဟို နား ဥ လေး၏ စာပ
ကို နှစ်နားပေတော့မည်။

သို့ပါသော်လည်း တတက်က ဝမ်းဈေးနှင့် လင်သယ်၏
ကျမ္မာ ရား၊ ခက်သည်။ ခုမှတလွန်ပင်ခက်မာ မထားခေမည်
မိမိကိုယ် မိမိသတ်၍သာ သေလိုက်ခြင်း၏။ မိမိကိုယ် မိမိသတ်
သေရန်ပင် အသေမပြောင်၊ တန့် နှစ် ဝမ်းဈေးရင်း တနေ့တော့
ကျန်ဆုံးပြန်၏။

နောက်ဘနေ နံနက်တုတ် လက်ဆဲ၌ ကြေးနီပြား ကပြ
တ ဘယ်မျှ မည် မကျန်တော့သည်ကို ရင်ဆိုင်နေရသေး၊ မထား
ခင်မှာ ချမ်းတက်ဖြစ်နေ၏။

“ဝေမေ-ဆံ့ကုန်နေတယ် နှင်းဥ သွားဝယ်ရမလားဟင်”

စာမျှ မသိရှာသော သို့လေး ကားပြောမှောင် မထားခင်
မှာ တခုခုလုပ်ရ ကိုရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးပေတော့မည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး မထားခင် သည် အာမက်ကား
အသနားခံကာ ငွေတိုးနှင့် ချေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဒီအိမ်မှ
ထွက်လာခဲ့၏။

မထားခင်းတားလျှောက်လုံး ယခင်တခါက အာမက်၏ ဦးလေး
ကား မှတ်မည် - နှစ်နှယ်၊ ထိုးဥြော့ခွဲခွဲ နှိ ပဉ္စးစားရင်း
တုန်လှုပ်မိ၏။

ယခု အခါတော့ မိမိ ထိုးကဲ့သို့ အနစ်မွန်းမခံ၊ ငွေကိုသာ
မထားနှင့် ချေးမည်ဟု ထပ်တလဲလဲ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

အဲဒါကြီးငွေ ခွဲ ရှာလိုက်သည်နှင့် အာမက်၏ ပြုံးပြုံးမြို့
မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။

အာမက်ကလည် မထားခင်အား ပြောပြသလဲ ငွေခမ်းတုတ်
ထိုင်ခိုင်းရ၏။

“အာကိစ္စရှိလဲ အမကြီး” ဟု စတင်မေးပေသည်။
“အာမက်ရယ်-ငါ့ငွေ ခွဲခွဲလွှဲလွှဲမီးပါအုံးဟယ်”

“အော် အမကြီး၊ ငွေလိုနေ လိုလား၊ ခက်တာက ကျွန်
တော့ ဦးလေး ရင်ကုန်မှာ ဆိုခံဖွင့်တို့ သွားတယ်”

မထားခင်အတို ကူလားကြီးမရှိကြောင်း ကြားသိလိုက်ရ
သဖြင့် ပမ်းသာသွားမိသည်။

“အာမက်ရယ်- ငါ့ငွေတိုးနဲ့ ချေးပါဟယ်”

“ငွေတိုးနဲ့ ဟုတ်လား အမ ငွေတိုးနဲ့ ချေးတို့ဘိတာ မ
လွန်ဘူး။ ငွေတိုးချုတ်တယ်ဆိုတာက ရှိကြည်လောက်မှ ပေး
တာ။ အခု အမကြီး ပေးတယ်ထားရင် အမငွေပြန်ဆပ်မှာက
အာမက်ကလည် လုပ်နိုင်မှ အကိုက တယ်တော့ ကျမ္မာပြီး အပမ်း

ထွက်လာခဲ့၏။

တော့ အလုပ် လုပ်နိုင်မလဲ၊ အာမှ ကာပိသျက်...
တော့ စိတ်လုပ်လေ၊ ကျင့် ဦးလေးနဲ့ အာမာလုပ် ပုံကြံ
ထဲမှာ အခု ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ် လုပ်ကြရအောင်”

ဇာမက် သည် မြန်မာစကား အပြောအဆိုတွင် ဖြစ်ပေါ်
လှသည်။ ပါးနပ်သည်။ မထားခင်မှာ ငိုငံရဲခြင်းပေသည်။

“ဘာများ စီလောက် စဉ်းစားနေရလဲ အဖေ့ရဲ့
အကြောင်းက သိပ်မထူးပါဘူး၊ လာပါ အ...ရဲ့၊ ကျွန်တော်
က ဦးလေးထက် သာပေါ့ပေမယ့်... ဟဲ...ဟဲ” ဟု ပြုံးပြုံး
ပြုံးပြောရင် မထားခင်အား အတူငဲ့ခမ်းသို့ ဆွဲပေါ်ခင်း။

မထားခင်သည် ဆုတ်ကန် ဆုတ်ကန်ဖြင့်သာ ကုတင်ပေါ်သို့
ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

အာမက်သည် မထားခင်နှင့် ယှဉ်ပိုင်၍ ကုတင်ပေါ်တွင်
ထိုင်၍ မထားခင်အား ပေ့ပက်ကာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမဲခြင်းနှင့်
မထားခင်၏ နှုတ်ခမ်းအား အင်္ဂလိပ်မင်းသားစတိုင် မပဲကြမ်း၊
ကြမ်း စုတ်မြစ်လိုက်၏။

နပ်၊ ခုံစာ အနမ်းခံခဲ့ဘူး၍ နှုတ်ခမ်းအစုတ် မခံဘူးသော
မထားခင်မှာ တချိုးကားကွဲ ကူးရပြန်၏။ နှုတ်ခမ်းစုတ်နေစဉ်
အာမက်သည် သူ၏ အင်္ကျီ ချယ်ဆီးများကို မသိမသာ တ
လုံးချင်း မြုတ်ကာ ဘော်လီဂျိတ်ကိုပါ မြုတ်မြစ် လိုက်သော
အခါပယ်။

“စင်းဝဲ၍ ပြည့်ပြီးသော ရင်သားတို့တုံ့ကြီးမှာ ပေါ်ထွက်
ကား။

ထင်းကျီနှင့် တော့လီ ဖရိုတော့သဖြင့် အပေါ်ပိုင်း ဘလား
မြန်နေသော မထားခင်အား ကုတင်ပေါ် တွန်းလှဲလိုက်ကာ၊
ထင်ကနဲ့ ထမိကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြန်သဖြင့်၊ မထားခင်မှာ ငိမ္မား
တိုင်း တခမဲ့တိုင်း ကိုယ်လုံ တီးမေ ဖြစ်သွားရပေသည်။

မထားခင်မှာ ရှက်လှသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ထား
၏။ သားငံကောင်းအား မစားမသောက်ခင် အမဲကစားသော
ကျားကဲ့သို့ အာမက်သည် ထောခင်၏ နို့နှင့်လုံကို ယယ်ပယ်
ဖမ်းယံ ဆုတ်ချေ၏။ ပါးစင်ဖြင့် နို့သီးခေါင်း ငင်ကြီးကို
စုတ်ပေး၏။

“တို...ယားတယ် အာမက်နယ်”

မထားခင်က အာမက်၏ မျက်နှာအား တွန်းပစ်လိုက်၏။
အာမက်က အခြားတစ်ဘက်မှ နှိုးနှိုးပြန်၏။ အမွှေးအမြင်များ
ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ကြွကြွ ခွရွကြွပေါင်းကြွနေသော မထားခင်
ရဲ့ မျှန်ပေါင်းသဏ္ဍာန် စောက်ပုတ်လေးအား လက်ပေါင်းနှင့်
ခပ်ကြွကြွအား မှုတ်ပေးလိုက်ကာ၊ အတွဲကြွအင်းအင်းမှ
အောက်နေသည့် စောက်စေ့နို့ ရဲရဲလေးအား လက်ကြွားတွင်
ညှပ်၍ ပွတ်ပေးလိုက်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့်တစ်ချက် အကွဲကြောင်းလေးထံမှ လက်ညှိုးနှစ်
ချောင်းထိုးကာ ပောက်ခေါင်းအတွင်းသားများကို မွေးပေး
လိုက်သည်။

“အဖေမိမိ နှစ် ဘုံလိုပျား လုပ်နေတေးလာဟယ်” ဟု မထား
ခင်က ဟန်တားလိုက်သည်။

လက်ညှိုးနှင့် စောက်ခေါင်းတွင်း ထိုး၍ ကလေးပေးနေ
သော အဖေမိမိသည် သူ၏လက်ညှိုးတွင် မထားခင်၏ ရေ
ခဲများထက်ပို၍ ကြည့်ပျား စိုစိုစွတ်စွတ် တွေ့ဖူးသောအခါ၊
လူတစ်ပေတီသို့ တက်၍ မထားခင်အား ဆွဲထုလိုက်၏။

“အဖေမိမိ၊ အဖေမိမိ၊ ပယ်စမ်းပါ ဝီလင်ကြီးက” ဟု
ပြော၍ မထားခင်ပေတီတွင် ပုံးအုပ်ထားသော မထားခင်၏
ထက်ပျားကိုဖယ်ချလိုက်၏။

“ဒါက ကယ်လို လုပ်အုံးမှာလဲ အာမက်ရယ်”

မထားခင်သည် အဖေမိမိနှင့် ယှဉ်၍ ကြမ်းပေတီတွင် ရင်နေ
သော အဖေမိမိသည် သူ၏အဝတ်များကို တစ်ခုချင်း ဝှုတ်၍
ဝှုတ်၍ ချလှဲကုသခဲ့ဖူးသည်။

“နောက်ဆုံး အမွှေးများပြောင်အောင် ရိပ်ထားသဖြင့် ဘွား၊
အားကြီးပေတီလှည့်လေးကာ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် နေသောမြင်း၊
လီးတပျ ကြီး၍ ထိပ်လန်နေသည့် လီးချောင်းကြီးပေတီထွက်
လာ၏။

“ကဲ အပကြီး၊ ပခုက်ပီနဲ့ တော့ပျား ကျွန်တော် အကြီး
အပုတ်က အမွှေးတွေ ရိပ်ပေးပယ် မိကုလား၊ ထိုင်းပတီတက်ပြီး
ဆောင်ဆောင်ထိုင်” ဟု ခိုင်းသဖြင့် မထားခင်သည် ရှက်သဖြင့်
ရုန်းရင်း၊ ကန်ရင်း ကုလား၊ ထိုင်းပတီ မဆောင်ဆောင်လုပ်ရသည့်
အခြေ ချောက်ရသွားသည်။

အဖေမိမိသည် သူ၏ ရေ တည့်တည့်တုတ်ထိုင်၍ မုတ်ဆိတ်
ရိပ်ခါးပိုင် အသေအချာ ရိပ်ပေးလိုက်သည်တွင် စကောခြင်း
ပြောင်တလင်းခါသွား၏။

အမွှေးအမျှင်းများ တလာကျင်းသွားသဖြင့် သူ၏ စောက်
မုတ်ကြီးမှာ ဝင်းနုရုံ အကွဲကြောင်းအဖျားမှ အသားပုလေး
နှင့် အပေမှာ ရဲရန်နေ၏။

အဖေမိမိသည် ငွေလွဲထဲမှ ရေနှင့် သူ၏စောက်မုတ်ကု
လုံး အကွဲအပြွန်ကို မထားခင် ချ ချာ ဝေးကြော သွားသစ်
ပေးလိုက်ပြီး သူမကား ကုတင်ပေတီတွင် ပက်လက်အိပ်ပေး၏။

ထိုးနောက် အဖေမိမိသည် ကုကင်းပတ်သို့တက်ကာမထားခင်
နှင့် ချေပြန် ခေါင်းပြန်လှဲချလိုက်ကာ။

“ကဲ အဖေမိမိမှာ ရှိသော ရက်စရာပုဂ္ဂိုလ်၊ အမရဲ၊ အပုတ်
ကို ကျားပုတ်က ပါ၊ စပ်နှင့် ရက်သလို ကျနေတဲ့လီးကိုလဲ စုတ်ပေး

ပါ။ ကျောင်း အမှုကို ငွေတရားပေးမယ်”

“အားပစ်မှာ အာမက်၏ လီးချောင်းပိတ်ကြီးကို ပါးစပ်ပြင် ခုတ်ရမည်ကို ခွဲ ရွာမိ၏။

သို့ပါသော်လည်း သူမရွှေငယ် ညှင်းဆန်ရန် ပြင်ပင် အာမက်သည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဝေသို့ သူ၏ ပြုလုပ်နေသည့် ခစ်ကြီး အား အကဲပြားသားဖြစ်နေ၏။

“စုပ်ပါဗျာ အမထ-ငွေတရားဆိုတာ နည်းလို့လား။ ဤ နောက်ထပ်ကဆယ် တိုးပေးပါလိမ့်။ ဟမ်းပါဗျာ။ ဝင်ချားပါးစပ်ကို” ဟု ပြောပြော ဆိုဆို အာမက်သည် ပထမ ခင်၏ ပါးစပ်အား အတင်းဟန်ခံ၍ သူ၏ခစ်ကြီးကို ထိုးတန်း၍ ပန်း၍ ထွက်လာသော သူ၏ရည်များကို မထားခင် လိုက်၏။

မထူးတော့ပြီဟု သဘောထားမိသော မထားခင်သည် အားကိုးမိမိပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးဝင်လာသော အာမက်၏ လီး ချောင်းကို မသိမသာ တစစ စုပ်စမ်းကြည့်မိ၏။

အာမက်သည် ကျွန်ုပ်သွားကာ မထားခင်၏ ချေရင် အာက်သို့ ခေါင်းပြန်လှဲကာ သူမ၏ ခေါင်းနှစ်ဖျားကို ဝင်ကာ အား အငွေ အားလိုက်ကာ ဟပြုသွားသော နိကာတာ စေတနာ ခေါင်းကွင်းသို့ လျှာဖျားထို ထည့်လိုက်၏။

အာမက်သည် မထားခင်၏ အမွှေးအမှင် ကင်းစင်ကာ

ပြောင်ချောနေသော စောက်ခုံတပြင်လုံးကို လျှာဖြင့် လျှက် နှင်း၊ ဟပြုပြင်ပြီးမှသာ ထားခေါင်းတွင်းသို့ လျှာဖျားကာ လိုခြင်း၊ အကဲကြောင်းထိပ်ရှိ ရသာပွဲခေါ် ကာမ ဝက်ခ ဝှဲအား နှစ်ပန်းကြားတုတ်ထား၍ စုပ်ယူခြင်းများဖြင့် အစွမ်း နှင့် ကြို ခိုက်သံဖြင့် ပထမအားပစ်မှာ ထိုးထိုး ထွန်ထွန် ဖြစ်နေ ပါ သူ-၏ ပါးစပ်ထည့်မှ သံမဏိချောင်းကဲ့သို့ မာကြော၍ ခွဲထွားနေသော အာမက်၏ လီးချောင်းကြီးအား တပြုတ် တံနှင့် စုပ်နေ၏။

မကြာလှပါ အာမက်လျှော့ဖြင့် ထိုးဆွေးသော မထား ခင်၏ စောက်ခေါင်းတွင်းမှ ထရည်များ ပွက်၍ ပွက်၍ ထွက် လာသည်ကို အာမက်က စုပ်၍ စုပ်၍ ယူလိုက်သလို မထား ခင်၏ ပါးစပ်တွင် ပြည့်ကြပ်နေသည့် အာမက်၏ ခစ်ပြုကြီးမှ နန်း၍ ပန်း၍ ထွက်လာသော သူ၏ရည်များကို မထားခင် စည် မျှီချလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကုတင်ပေါ်တွင်ဆို၍ အမော့ပြု၏။ “အာမက်-မင်းပြီးရင်-ထပ်ပြန်ပယ်”

မထားခင်က ပြန်ရန် ဟန်ပြင်၏ အာမက်က လှမ်းဆွဲ၍ သူ၏ရင်ခွင်ကွင်းကွင်း မထားခင်အား ထား၍၊

“အယ်ကလေးပြီးရအုံးမှာလဲ ထပာရယ်၊ အခုမှ အလုပ် လုပ်မလို့” ဟု ပြောပြော ဆိုဆို မထားခင်အား ကုတင်ပြတ်

ဤ အိပ်စေကာ သူမ၏တင်ပါးကို ကုတင်စွန်းတွင် ဆေးသေ
များများ တင်လိုက်၏။

ကုတင်အောက်၌ တုံ့လောင်းကျနေသော သူမ၏ ချေ
ဆောက်များကို အာမကသည် ပုခုံးပေါ်လှမ်းတင်လိုက်ရင်း။

တစ်ထက် တစ် ပြန်အောင်လာသော ဝတ်ကြီးကို ပွင့်အာ
နေသော အခေါင်းပေါက်တွင် စော့လိုက်၏။

သူသည် ထုတ် တုပ်ခိုင်ကြီးမားကာ ပြုလန်နေသော ခပ်
ကြီးကို ပွင့်အာကာရရန် နှုတ်သော ဆောင်းခင်၏ ဝောက်ခေါင်း၊
ခါးနှင့် ချက်ခြင်း မထိုးသွင်းပေ။

မြဲမြဲ ဖန်နေသော အပေါ်ခေါ် အပေါ်တွင် မတ်မတ်
ဆောင်နေသော နံဘေးထောင့် ရသာပွေးခေါ် ဝောက်ဝေလေး
ကို သူ၏ ခပ်မြဲကြီးဖြင့် ပုတ်၌ ပုတ်၌ ပေးလိုက်သည်တိုင်၊
ဆောင်းခင်သည်။

“အင်...အင်... ဘု၌ ညီးတူးငင်း သူမ၏ တင်ပါးကြီး၊
များကို ဝဲဘက်၌ ကော့၌ ပေးပေး၏။ သို့တိုင်အောင် အာမက
သည် သူ၏ ခပ်ကြီး အတွင်းသို့ မထည့်သေးဘဲ ပွင့်အာနေ
သော နိတ်ကျော အတွင်း နှစ်ဖမ်းသော များကို သူ၏ ခပ်လုံကြီး
ဖြင့် ဝေပေးလိုက်၏။

“အာမက... အာမက... ပန်း... ပန်း၊ ဘယ်လို လုပ်နေတာ
လဲ ပန်း... နို့... ငါ့အသံနဲ့လုံးတွေ အသံအားနည်းနေပြီ
ဟင်း... ဟင်း...”

မဆားခင်၏ ညှပ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည့်တိုင် အာမက
ကညပ်မလုံးသွင်းသေးပေ။

“ပွင့်အာနေသော ပွင့်အခေါင်းပေါက်တွင်သာ သူ၏ ခပ်
ကြီးနှင့် ဝေပေးနေ၏။

တချက်ချက် သူ၏ ခပ်လုံကြီးကို ရမက်ဖိတ်ဖြင့် အကုန်းကုန်
ဆေးသော နီရဲရဲ အဝေ ကလေးများ ထိတချက် ထိတချက်
အလိပ်ပေးလိုက်သည်တိုင်....

“အာမကရယ်... ပန်း... ငါ့ကို ဘယ်လို လုပ်နေတာလဲ...
ပန်းရဲ့... ပန်းရဲ့... လီးကြီးကို လိုက်ဆွဲလိုက်ပါ... ဟင်း... ဟင်း...”

တဟင်းဟင်းဖြင့် အပြားတက်စကဲ့သို့ ကဏ္ဍာရိန်ကန်
နေသော မဆားခင်၏ ပေါင်များကို ခပ်ကားကား ပုတ် ပုတ်
ပေါ်ထမ်းကာ သူမ၏ ပုခုံးကို အားရပါးရ ဆွဲ၍ ခပ်မြဲကြီး
ဖြင့် ဆောင်လိုလိုလိုက်သော အာမက၏ ကြီးမားလှသော လီး
ကြီးသည် မြဲမြဲအာနေသော မဆားခင်၏ ဝောက်ခေါင်းထဲ
သို့-

“ပေါက်... ပျစ်... ပျစ်... ပျစ်” ဟူသော အသံနှင့် ဝတ်
ထွားသလို-

“အမလေး အမေရဲ့” ဟူသော မဆားခင်၏ ဝေလိုက်
သံ။

“က ပြစ်သွားလဲ... အပ... ဟင်း...”
အာမက က လန်ပြန်ကာ မေ့လိုက်၏။

“ရက်စက်ပါ၊ အမတ်ရယ်...မင်းရဲ့ ငြင်းစောက်ကြံတမ်းကြံနဲ့ ဂီလို့ တစားစောင့်လိုက်တော့ ငါ့သားအိမ်မှာ သွားပေါ့”

အာမတ်သည် မထားခင် အနာသက်သာစေရန် ခန့်ဖျာ သူ့၏ လီးချောင်းကြိုက် သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲတုတ်ထဲထဲ ဖြို ဖာပြည်းပြည်း ပြန်သွင်းလိုက်၏။

သုံးပုံနှစ်ပုံနှင့် ဆွဲနှုတ်ပြီး ခပ်ပြည်းပြည်း ပြန်သွင်းလိုက် ပြန်သည်။

ဤကဲ့သို့ ဆယ်ချက်ခန့် သွင်းလိုက် ထုတ်လိုက် လုပ်ပေးသော အခါ သူမ၏ စောက်ခေါင်းစတွင်းမှ စိုးလိုက်လာသော ကာမဂြေ့ ပြေး ရေကြည်တို့ကြောင့်-

“ရော” ကနဲ “ရော” ကနဲ ဝင်သွား၏။

အရှိန်ပလာပြီမို့ အာမတ်သည် တုတ်ထက် တစ်အဆောင်အထိ သွက်လာ၏။

သွက်လာသည်နှင့်အမျှ “ပုပ်...ပွတ်...ပတ်” ပုပ်...ပွတ်...ပတ်...ဟု သာ အခေါင်းအတွင်းသို့ လီးချောင်းဝင်သံမှာ အခမ်းအနားအသံ အချက်ကျကျ ပေါ်ထွက်လာ၏။

မထားခင်၏ စိတ်တွင် အာမတ်၏ ဦးလေးသည် လဲကြီးမှတစ်ဆင့် အာမတ်လောက်ပင် ကြိုသော်လည်း၊ စဆောင့်၊ အညှောင်၊ အထို၊ အလိုတုတ်မှ အသက်လောက် ဆောင့်အား ညှောင်အား မသွက်လှဟု မှတ်ချက်ချမိ၏။

သူမ၏ စောက်ခေါင်းတလျှောက် သားအိမ်ဝေဝေ ပြည့်ကြပ်စွာ သွက်သွင်းထားသော အာမတ်၏ လီးချောင်းကြို သည့် ခပ်-သွက်သွက် ဝင်-ထွက်နေကာ သူမ၏ အတွင်းသား ဖြူလေးကဲ့ ပွတ်ဘက်နေသဖြင့် မထားခင်သည်-

“အင်...အင်...” နှင့် ညီးညူးပြောလာပြန်၏။

အာမတ်သည် ဆယ် ငါးချက်ခန့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ပေးလိုက်ကာ မ-ရန်-ရည်-ယမ်း-ရှူး၍ တချက်ငြင်း-ဆောင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ အရှိန်ပလာသွားချိန် တုတ်မထားခင်က အောက်စောက်ခေါင်းရဲ့ မျိုး၊ အူပရဲ တင်ပါးကြီးမျှားကို မျှောက်တစ်ဖုံ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်မှုကို ကောင်းတလဲပြေးတော့ သည်း အမတ်သည် မညှ-တော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်သွက်သွက် ဆောင့်ပေးလိုက်တော့လည်း-

“ပင့်...ပွတ်...ပတ်...” “ပင့်...ပွတ်...ပတ်...” ဟူ၍ တစ်လုံး ပည်ဟီးလာ၏။

သူမ၏ အဘို့အကောင် ကိုဆွန်းခင်အား သစ္စာပေါက်ရခြင်း သို့မဟုတ် မှတ်တမ်းအား ကြားကွဲခဲ့ရသည်။

ဤကဲ့သို့ မြက်ရခြင်းမှာလည်း စီးပွားရေးကြောင့်ဖြစ်၏။ ခပ်ပြတ်မှု ဒက်ကြောင့်ဖြစ်၏။ ကိုဆွန်းခင်၏ အသက် တချောင်း ကယ်လိုခြင်း-ကြောင့်ဖြစ်သည်။

မထားခင်သည် သူမရဲ့ လင်ကို ချစ်သည်ထိ ကြောင့်လည်း၊ ကိုဆွန်းခင်မှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ စိတ်နှင်ပင် မပြစ်မှားခဲ့ကြောင်းကို ထွန်းခင်၊ သူမအား ကာမရာဂ ဝပ်ယှက်ထုတ် ထွန်းတသွ ပျမ်းကျင်သောလည်း ချစ်လင်ဖြစ်သည်ကတကြောင့်၊ အပျို

နည်းတူကြံချိန်ကြံသည့်က ဝေးကြောင်းကြောင့် ဝေးကြောင်း
ပစ်ပစ်သွားရုံကား ပြီးသည့်က ဟုမူပင်၊ ကာမစိတ် ဝေးထွက်
အထိပ်ရောက်ကာ သုတ်ရည် ပန်းထွက်လာသည်နှင့် ပြီးစီး
သည်ဟု သူမက ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ကိုထွန်းခင်နှင့် ပေါင်းလာသည့် နေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင်၊ ည
တိုင်ကျလျှင် မီးခွက်မှုက်လိုက်ကာ ခြင်ထောင်ထဲသို့ လင်း
ယားဝင်ခဲ့ကြသည်။

ခြင်ထောင်ထဲရောက်လျှင် ကိုထွန်းခင်က သူမအား ဝေး
ပက်၍ နှမ်းသည်။ ပြီးတော့ ပေါင်ကားခိုင်းကာ တက်၍
ညောင်လုံးတော့သည်။

ကြာကြာညောင်လုံးတော့ သူတို့နှစ်ဦးလုံး၏ သုတ်ရည်များ
မှားလက်၍ ကိုထွန်းခင်က နေ့နှင့်ခဲ့ကြသည်။

သူမ၏အားဖြင့် အမှောင်တွင်းမှ ကာမစိတ်ပွဲသည် ဝှင်းထိုးက
ပတ်ညှိုးကြံ၍ ကာမ အာသိအပြေပျောက်ခြင်းနှင့် မည်သို့မှ
မမြဲအကြောင်း သူတို့ ပါးစပ်ပေး

ပြုံးစရာကဲ့သို့ ရှင်းပါပုံ၊ လူလွှဲစာ ရှင်းပါးရုံ၏၊ လ
စဉ် သာယာခြင်းကို ဧတောင့်တသည့် "နား" တင်ဟောင့်၊
သာယာသော အပြင်ကိုကြည့်လိုသည့် "မျက်စေ" ပူ ချင်-ပန်
လပ်-ဝေးထွေသော ရသာအိုကို ခံစားလိုသည့် "လျှာ" နူးညံ့
အိပ်ငွေ့ သော အထိအတတ်ကို ခံလိုသည့် "ခန္ဓာ" မူးကြွယ်
ဆင်းသော အနံ့ အဆက်ကို ခံလိုသည့် "နားဝောင်း" ဟူ၍ရှိ၏။

ညောင်မှာ ပေးတူယူသားဖြင့် ရှိသော ဓာတ်ငါးပါး
အား လာပရာဂ စပ်ယှက်ရာတွင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်

ယာ လူပုလော့ကဲ့ ကာမစည်းလုံးစား၊ ဝင်ပြည့် ကျပ်ခြင်း
စားရသို့ပါက ထိုပြင်ဆင်ခဲ့သော ဓာတ်ငါးပါး ပြုစုခဲ့မှုကား
ပေးပေးသည်။

ထပ်၍ ရှင်းပါပုံ၊ လင်နှင့်မယား တိုင်ယာဝင်တော့မူ
ပိုလျှင် များစွာ အားဖြင့်မီးခွက်မှုတ်လေ့ မှတ်ထရှိကြသည်
၍ ကိုထွန်းခင်က မီးခွက်မှုတ်ပြီးမှ အိပ်ယာဝင်ကြခြင်းမှာ ကင့်

နှင့်တူ၍၊ ရှက်ခြင်း၊ ယှဉ်ခံရင်း၊ ပိတမောင်ဘွားတို့ကား ဖျတ်
ခြင်းကြောင့်ရင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပိတမောင်ဘွားတို့ကြောင့်ဆိုပါက၊ လင်နှင့်မယား စိပ်
ရန် ဝါ သန့်ခမ်းရုံထိုင်၏၊ ထကယ်၍ တဦးနှင့်တဦး ရှက်
ကြောက်ခြင်းကြောင့် မီးခွက်မှုတ်သည်ဆိုပါက၊ ကြံပျံ ရှက်
မကြောက်နေလျှင် လင်မယူ မယားမယူဘဲ ဘုန်းကြီးပယ်သီလ
ဝါသာ ဝတ်ကြရန် တိုက်တွန်းခြင်းပါ၏။

ကဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမှောင်နှင့်ပုံပုံတွင် ကိုယ်ချစ်
ထုန်ပျက်နှာကိုမျှ မမြင်ရဘဲ၊ အရမ်းချစ်၊ အကန်းချစ်သာ
ပုန်းထ၍ ချစ်ရ၏။ စားကြောင်းလပ်၍၊ စားရေးသူ ကြားထူး
သော တကိုဖြစ်ရပ်မှာ-

ယခင် ပြန်ပာပြည့်တွင် ထင်လိပ်များ၊ တစ်စိုးစဉ်က၊ ရန်
ကုန်မြို့ အလယ်ပိုင်းတွင် ပါများ၊ ကလွန်ပေါင်၊ အမျိုးမျိုးရှိ
အညံ့အနက်၊ အလွန် ရယ်ဘွယ်ကောင်းသော ကြေးနည်း
အတန်း၊ အစားထုရမှာ-

"ပီခွက်ထွန်းလျှင် တန်ကျပ်၊ မီးခွက်ထွန်းငါးပွား" ဆို
သည့် အတန်းစားပင်ရှိ၏။

ဝေးမှန်မှတ်တားသဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် မိမိလေသည် ဆ
ကယ် အပါအဝင် ဝင်သည်ကိုမျှ မသိရပေ။

ထိုကြောင့် ထလမ်းထောင်သည် အာမရာဝ စံရွက်ရာတွင်
ဆိုအပ်၏။ မိမိချစ်သူ၏ မျက်နှာအား တစ်မိမိကြည့်ရသည့်
မှာ အရသာတမျိုးပင် ဆိုပြင် ချစ်သူ၏ ရင်သား မို့ မို့ ဆီး
မို့ မို့နှင့် အတွင်းသား နိကျာကျာလေးတို့ကို မြင်တွေ့ရ
သဖြင့် ကာမစိတ်က ဟုန်သည် ပြည့်ဝပေး၏။ ပါးမို့ မို့ ဖေါင်း
ဖေါင်းမှ ထိုသားပထမ သားခါးနှင့် ပေါင်ဂါထု သင်းသင်း
ပေးတို့သည်လည်း စစ်ကျဖြည့်ပေး၏။

အညွှန်သော ရင်ဆားအစုံ၊ ပေါင်ဖင်းရှိ ဖေါင်းမို့ မို့
ပျံ့ပေ ဝေးအတွင်းရှိယသားနှင့် ဆသားတက် အဝေ့ကလေး
တို့၏ နှုည့် သော အထိအတွေ့။

“မောင်...မောင် ခင်ရဲ့ အဖက်မောင်ရယ်...၊ ဟင်း...
ဟင်း...” ဟူသော ကြေညက်လေးများနှင့် “ပျစ်... ပျစ်... ပွတ်-
ပွတ်... ပတ်... ပတ်” ဟူသော ကာမထုဂ စပ်ရှက်ရာတွင် ပါးဂါး
လက်ခါးလေးများမှာ နားသောတ ဆင်စရာ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကာမထုဂစပ်ရွက်ရာတွင် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်
ခြင်း မရှိရန် အထူးလိုအပ်၏။ လင်နှင့်မယား ကာမထုဂ စပ်
ရွက်ရာတွင် တဦးနှင့်တဦး ရှက်ကြောက်ခြင်း၊ မိမိတို့ ကာမ
စိတ်ရှက်သည်ကို အခြားသူများ သိရှိကြမည်ကို ကြောက်ရွံ့
ခြင်းတို့သည် စိတ်အခဲနှောက်အရှက်ဖြစ်စေ၍ ပြည့်ပြည့် - ဝေ
ကာမစည်းစိမ်ပင်စားရပေ။ ထို့ကြောင့် ကာမစည်းစိမ် အ

ပြည့်စုံစွာ ခံစားလိုပါက လုံ့လောက်သော အလုပ်အကိုင်
ရက် ကြောက်ခြင်း မရှိခြင်းသည် အလွန် လိုအပ်၏။

အာမက်သည် မထားခင်အား မညှာမတာ ကစဆက်တစ
ကြမ်းကြမ်းလာခဲ့ရာ၊ မထားခင်မှာ အောက်မှ ကော့၍ ကော့
၍ တမျိုး၊ ဇေက ဝိုင်းတိုက်၍ တပုံ အောက်ပေး ကောင်း၊
ကောင်းဖြင့် ကြုံး၍စံရင်း “အင်း...အင်း...ကျွတ်...ကျွတ်”
ဟူ၍ ညှိုးတွားပေး၏။

“အပြကြီး...၊ အမကြီး ဘာဖြစ်နေသလဲဟင်” ဟု အာမက်
သည် အောင့်နေရာမှ ဖုန်နားရင်း ပေးလိုက်၏။

“ဘာ...ဘာမှမဖြစ်ဘူး... အာမက် အောင့်... အောင့် စမ်း
ပါ” ဟု မထားခင်က ကာသံပါပါဖြင့် ပြောလိုက်ရာ အာ
မက်သည် အစွမ်းကုန် အောင့်၍ အောင့်၍ ပေးလိုက်သည်ဟုတ်-

“အင့်” ဟူ၍ ဘူမင်ပါးစပ်မှ တွက်သွားသလို “ခွပ်” ဟု
၍ အာမက်၏ လီးချောင်းကြီးမှ ပြုပြုလန်နေသော သူ့၏
စောက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွားသကဲ့သို့ “ဖွတ်” ဟူသော အသံ
နှင့်အတူ အာမက်၏ ငပဲကြီးမှာ အပြင်သို့ ပေါ်ထွက်လာ၏။

စပ်ပွတာင် စက်သေနပ်သမားက ရန် သူအပ်တွင်းသို့ အဆက်
မပြတ် ပစ်သွင်းသကဲ့သို့ အာမက်၏ ကြီး မားလှသော သံမဏိ
အင်္ဂါကြီးမှာ ပြုပြုလန်၍ ပွင့်စွာနေသော မထားခင်၏
စောက်ပက်ထဲသို့ ပစ်၍ ပစ်၍ လိုးသွင်းလိုက်သည်မှာ ထူးမန်

သားအိမ်သို့ မုတ်သုံတံတီးခင်၍ သွေးရကား၊ မထားခင်ထည့်
“အင့်” ဟူသော ညှိုးသံဖြင့် တချိန်လွှား၏။

အာမက်မှာ ရုတ်တရက် တက်သုတ်ချိန်က နုရသဖြင့်
မထားခင်နှင့်အတူ မပြေးခဲ့ပေ။

ပြောပြ တစ်ကြိမ်ကြိမ်တလဲ အမျိုးမျိုး ချွတ်ချွတ် လို
ဝါသော်လည်း မပြီးနိုင်သေးပေ။

“အာမက် မပြီးသေးဘူးလား၊ ဝါညောင်လှိုင်ကွာ”

မထားစင်က ဝါညောင်လှိုင်ဟု ညီးညှုသဖြင့် အာမက်
သည့်ပျံနားလိုက်ကာ-

“ကဲ... အမေညောင်ရစ် ကျေးနော်ပြီသလိုလုပ်” ဟု ပြော
ကာ သူ့အား ကုတင်တွင် ပြုစု၍ မောက်ချေ၊ ကုတင်
အောက်ကြမ်းပေါ်တွင် ချောထောက်နှစ်ဘက်ကို ကား၍ ခပ်
ပေး၏။ ထိုပေးအားမှာ ပြုပေးသောသူမ၏ ဖတ်တူးကြီး
ကြားမှ ပြူးအာထွက်နေသော အပုတ်မှာ ကားကံအား
အမျိုးစိတ်တက်ကြွစေ၏။

အာမက်သည် ပြူးအာထွက်နေသော သူမ၏ အပုတ်
နှင့် သူ၏ စစ်ပြုကြီးအား တေ လိုက်ကာ၊ တွဲလေင်းကျနေ၍
နံ့နှစ်လုံးကို အေးမီးတစ်ဆူ၍ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင်ထုတ်လေ
လိုက်သည်တွင် “ဘုတ်” ဟုသောအသံနှင့် အတူ အာမက်၏
ခင်ချောင်းကြီးမှာ သူမ၏ သားဆိုင်သို့ ဖုတ်ဖုတ် စစ်သွား
လေပြန်-

“အမလေး... အာမက်နာဇယ်” ဟု ညီးတူးပံလေ၏။
အာမက်သည် ခနဲပျံနားလိုက်ပြီး ခပ်ပြေးပြေး ခြင်းစောင့်
ရှုနေသလိုပေး၏။

မပြောလိုဘဲ အထွတ်မှပင် နှစ်ဦးစလုံး ကာမစီးမိမိ၏
အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသော ကြွလေသော ဦး။ ။

